

רות ביטחון, הוא מבטיח. ואני מקווה שהמטרה תסכים לתת לנו נשק ותעודות כדי שנוכל לעצור אנשים חשודים. עד כה הצטרפו לאירגון כמה עשרות אנשים, ביניהם הסטודנטית צפורה רודיק (20) המסבירה: "הצטרפתי כי לאירגון מטרת נעלות וזה נשמע מאוד הגיוני." בימים אלה יוצאת משלחת מטעם אירגון המתנדבים הפרטי למפקד נפת-המטרה בירושלים, כדי לדון במצב. הגיב השבוע דובר-המטרה בירושלים, רב-פקד תורג'מן: "אני לא יודע בדיוק מה רוצה אותו אדם. אבל מה שברור הוא שאנו לא נקים מטרה נוספת."

משפט

עדות הכלב

המהפכה בחיי הכלב הישראלי התחוללה באולמו של הנשיא-התורן של בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, נתן קנת. היה זה ב-משפטו של שחאדה בן יוסף מסראווה מכפר טירה. שחאדה, בן ה-30, נאשם עליידי התובע ד"ר שאול יעקובזון שב-5-1-66 עבר על סעיף 235 מהחוק הפלילי משנת 1936. העונש על עבירה כזו: עד 20 שנות מאסר. **בחסכת-הילדה.** שחאדה דפק — לדברי התובע — על דלת ביתו של עבד-אל לטיף דעהס מונה, מכפר טירה, והיכה אותו על ראשו בכת אקדה. "זה היה בחשכת-לילה", סיפר המתלונן, שהופיע גם כעדת-ביעה ראשי. "היה ירח. הנאשם דפק על הדלת כאילו שרצה לעקור אותה. כשפתחתי את הדלת ראיתי את הנאשם רועל-פנים בכפיה. משכתי אתי ה כפיה מעל פניו וזרקתי אותה אחורנית. הסתכלתי על ידו וראיתי אקדה. "החזקתי את האקדה בידי — כדי להרי ציאו — אבל הוא משך את ידו והיכה אותי על ראשי באקדה, והגוהו הסימן". **חזיר בתל-אביב.** הסניגור עורך-הדיון חיים ליטווינסקי, העלה כעדה-גנה את ה-נאשם עצמו.

"באותו יום נפגשתי עם שני חברים בכפר והחלטנו ללכת לבקר את מחמד צנני בתל-אביב", סיפר שחאדה, "נסענו ב-טנדר וישבנו אצל מחמדו עד 12 בלילה בערך, בדרכם הביתה עצרו בסטיקיה...אכלנו סטיקים ושתינו בירה. הדרך ארכה עוד כחצי שעה. הגעתי הביתה לאחר השעה אחת. אמרו לי שאכלתי חזיר — והקאתי" המשיך הנאשם לספר. "את שני חברי עזבתי בכפר, באמצע הכפר. כשרודתי מהטנדר הלכתי ישר הבית. ובכלל: "אין לי כפיה ואני לא מש-תמש בה וגם אקדה לא היה לי אותו ערב." הריח הוביל למרפסת. לעדה-התביעה מספר 4, זכריה כושרי, היו תוספות לסיפור. הוא העיד, בבית-המשפט: "אני הייתי בתקופת המיקרה נוהג כלב גישוש. שמו אביר. אני אילפתי אותו. נתתי לכלב פקודה להריח את הכפיה. הכלב ספג את הריח והחל לסרוק את השטח. הוא יצא מתוך החדר והחל להוביל כ-60 צפונה. עלה על מדרגות... ניכנס למרפסת — ואז הריח את כל הנוכחים... הכלב עזב אותם — והריח את החשוד; ואז התיישב לידו. זה סימן שהגיע לבעל הריח של הכפיה."

הסניגור לא קיבל עדות זו. הוא טען, שנסיגונו של המאלף היה מועט, ואף הכלב לא עבר אימונים מספיקים. בכך הסתמך עו"ד ליטווינסקי על ענותו של זכריה כושרי, מאמנו של אביר, שהודה כי לא קרא כל ספרות מיקצועית: "הכלב נקשר ברצועה ולא היה חופשי", התריס הסניגור, "לכן היתה אפשרות לכלב להרי ירכו ולהוליכו לאן אשר יתפוק. מן הראוי היה כי ייתן לכלב להלך חופשי, ללא כל רצועה — ואז לראות אנה ילך. "...העובדה שהכלב ניגש אל הנאשם אף היא מוטלת בספק, מאחר והנאשם אומר בעדותו כי הכלב נכנס והתיישב דווקא ליד סמל החקירות." סיכום טענת הסניגור: לא ייתכן לחרוץ גורל בן-אדם על-סמך התנהגותו של כלב. המשפט נמשך כשנתיים. בית-המשפט ה-אזין לעדים אשר רק סיכומי-עדותם משתר-עים על פני 22 עמודים. מי לא העיד במשפט? שכניו של הנאשם ושל המתלונן, שוטרים, רופא — וסתם ידידים. החלטת השופט: לקבל את עדות הכלב.

אם אינכם יודעים מי הם — זו ההזדמנות להכירם:

נערי הזהב

למה קוראים להם כך? מפני שהכינוי "נער הזהב" מצא חן בעיניהם, כשעוד לא היו להקה. כשהיו כתם ארבעה חברה משכונת הכורדים בירושלים. כשהי לייטו שהגיע הזמן שלשכונה תהיה תזמורת משלה, ורא אחת שמייבאים אותה מבחזין, התארגנו וקראו לעצמם "נערי הזהב". זה היה לפני כשנה וחצי. מאז כבר קנו לעצמם שם כלהקה רצינית: מנגנים רק

הם הוצעו על-ידי קוראים ומעריצים להשתתף בתחרות לבחירת להקת-הקצב הטובה ביותר בארץ

מערכת **העולם הזה** מזמינה גם אותך להשתתף במיצע של הדור הצעיר

פסטיבל הקצב הישראלי

בו תיבחר תזמורת-הקצב הטובה ביותר ויוענק לה

שרביט הזהב

פסטיבל הקצב הישראלי
פסטיבל שרביט הזהב 1968
אני חושב שלהקת.....
היא תזמורת הקצב הטובה ביותר — בארץ
שמי.....
כתובתי.....

מלא את השאלון הזה ושלח אותו למערכת "העולם הזה" ת.ד. 136 תל-אביב עבור פסטיבל הקצב מתוך התזמורות הפופולאריות ביותר שיוצעו על ידך יבחרו עשרת הזמורות שישתתפו בפסטיבל הקצב

מתוך התשובות שהגיעו בשבוע שעבר — הלהקה הפופולרית ביותר היא "האריות" — אחריה צועדים: "הצ'רצ'ילים", "השמנים והרזים" — מי תהיה הפופולרית בשבוע הבא?